

Šooš Maceljski, Mandić,
Stanić & Partneri d.o.o.
ODVJETNIČKO DRUŠTVO

6.12.2019
TRG ŽRTAVA FAŠIZMA 6/III,
10 000 ZAGREB / CROATIA
T + 385.1.37.07.030
F + 385.1.37.72.448
WWW.MSPARTNERS.HR

Naš broj: N-00430-2

Visoki trgovački sud RH

putem

Trgovački sud u Splitu

Pod posl. brojem: **P-754/12**

Tužitelj: **Robert Horvat**, s prebivalištem u Jesenicama, Maršala Tita 92A, Slovenija,
OIB: 25097147672

Tuženik: **Barba Ive d.o.o.**, sa sjedištem u Zadru, Šibenska 11/a, OIB: 91034799473,
koje zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva Šooš Maceljski, Mandić,
Stanić & Partneri d.o.o., Trg žrtava fašizma 6/III, Zagreb, OIB:
53218416401

Radi: **utvrđenja ništetnosti, smanjenja kapare i isplate**

VPS: **2.121.550,00 kn**

Ž A L B A

3x

tuženika

I. Tuženik je 20. srpnja 2018. zaprimio presudu i rješenje Trgovačkog suda u Splitu od dana 20. srpnja 2018., donesene pod poslovnim brojem P- 754/12 (dalje u tekstu: „**Presuda**“).

Točkom I. izreke Presude odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnima odredbi članka 2. stavaka 4. i 5. Ugovora o kupoprodaji jahte „Kamelija“ i smanjenjem kapare, sve kako je detaljno obrazloženo pod navedenom točkom I. izreke Presude.

Točkom II. izreke Presude prihvaćen je kao osnovan tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem zahtijeva da mu tuženik isplati iznos od 30.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti, zajedno sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 9. lipnja 2010., dok je kao neosnovan odbijen tužbeni zahtjev tužitelja radi isplate iznosa od 189.000,00 EUR, zajedno sa zateznim kamatama na taj iznos.

Točkom III. izreke Presude odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev tuženika za isplatu iznosa od 565.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti zajedno sa pripadajućim zateznim kamatama

Točkom II. rješenja Suda odlučeno je da svaka parnična stranka snosi svoje troškove postupka.

Tuženik ovom žalbom pobija Presudu u dijelu točke II. izreke Presude kojom se tuženiku nalaže da tužitelju isplati iznos od 30.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti zajedno sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 9. lipnja 2010. Nadalje, tuženik žalbom pobija točku III. izreke Presude u cijelosti.

Također, tuženik pobija točku II. izreke rješenja Suda kojom se odlučuje o troškovima parničnog postupka.

II. Tuženik pobija gore navedenu Presudu zbog postojanja sljedećih zakonskih razloga:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka,
- pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i
- pogrešne primjene materijalnog prava.

Tuženik u nastavku detaljno iznosi i obrazlaže razloge zbog kojih podnosi ovu žalbu.

III. U dijelu točke II. izreke Presude naloženo je tuženiku da tužitelju isplati iznos od 30.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti zajedno sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 9. lipnja 2010., odnosno za taj iznos prihvaćen je kao osnovan tužbeni zahtjev tužitelja.

U obrazloženju Presude (str. 12) Sud navodi kako su stranke ugovorile iznos od 220.000,00 EUR kao kaparu kao odustatninu, a da nije sporno da je tužitelj tuženiku platio ukupan iznos od 250.000,00 EUR pa slijedom toga na strani tuženika (op.a. u Presudi pogrešno stoji tužitelja) postoji obveza vraćanja iznosa od 30.000,00 EUR kao dio kupoprodajne cijene.

Sud je u ovom dijelu pogrešno primijenio materijalno pravo i trebao je odbaciti tužbeni zahtjev tužitelj za isplatom gore navedenog iznosa.

Naime, nad tuženikom je pred Trgovačkim sudom u Zadru bio proveden postupak predstečajne nagodbe koji se vodio pod poslovnim brojem Stpn- 4/2016. Predstečajna nagodba i rješenje o odobravanju predstečajne nagodbe postali su pravomoćni 30. srpnja 2016.

U predmetnom postupku predstečajne nagodbe tužitelj nije prijavio svoju tražbinu niti je ona uvrštena u popis obveza prema vjerovnicima.

Predstečajni postupak otvoren je 9. srpnja 2015. i na njega se, sukladno odredbi članka 442. Stečajnog zakona (Narodne novine broj 71/2015, 104/2017, dalje u tekstu: „SZ“), primijenjuju odredbe Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi (Narodne novine broj 108/2012, 144/2012, 81/2013, 112/2013, 71/2015, dalje u tekstu: „ZFPPN“).

Odredbom članka 81. stavak 2. ZFPPN-a propisano je:

„Nakon sklapanja predstečajne nagodbe nije dopušteno pokretanje ovršnog, upravnog ili parničnog postupka protiv dužnika, radi utvrđenja i ostvarenja tražbine koja je nastala prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe, a u tom postupku nije prijavljena od strane vjerovnika niti je tu tražbinu dužnik uvrstio u popis obveza prema vjerovnicima iz članka 60. stavka 3. ovoga Zakona.“

Odredbom članka 71. stavak 1. ZFPPN-a propisano je:

„Pravne posljedice otvaranja postupka predstečajne nagodbe nastaju za sve tražbine vjerovnika prema dužniku koje su nastale do otvaranja postupka, ako ovim Zakonom nije drukčije propisano.“

U obrazloženju Presude (str. 9) Sud navodi kako odredbom članka 81. stavak 2. ZFPPN-a nisu određeno propisani učinci predstečajne nagodbe na parnične postupke pokrenute prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe za tražbine koje vjerovnik nije prijavio, a dužnik nije uvrstio u popis obveza.

Nadalje, Sud navodi kako činjenica neprijavljivanja tražbine i njenog neuvršćavanja u popis obveza ne utječe na gubitak prava vjerovnika, ovdje tužitelja na njeno ostvarivanje u ovom parničnom postupku i dodatno navodi da je obveza prijavljivanja tražbine u jednakoj mjeri i na dužniku, ovdje tuženiku.

Ovakvo pravno stajalište Suda je pogrešno i pravno neutemeljeno.

Naime, sudska praksa je već zauzela pravno stajalište oko pravne situacije u kojoj vjerovnik nije prijavio svoju tražbinu, nastalu prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe, u postupak predstečajne nagodbe i onda ju i nakon okončanja postupka predstečajne nagodbe želi ostvarivati u parničnom postupku.

Sudovi su se u takvim slučajevima pozvali na odredbu gore citiranog članka 71. stavak 1. ZFPPN-a, navodeći kako posljedice otvaranja predstečajnog postupka nastaju za sve tražbine vjerovnika prema dužniku koje su nastale do otvaranja postupka predstečajne nagodbe te da je vjerovnik slijedom toga morao prijaviti svoju tražbinu u postupak predstečajne nagodbe. U suprotnom, vjerovnik, ovdje tužitelj, gubi pravo ostvarivati svoju tražbinu nakon završetka postupka predstečajne nagodbe.

Dokaz: - rješenje Visokog trgovačkog suda RH od 3. studenoga 2015., Pž- 7570/15 (u spisu);
- odluka i rješenje Ustavnog suda RH od 30. ožujka 2017., U-III/354/2016 (u spisu);
- rješenje Županijskog suda u Splitu od 16. svibnja 2017., Gž- 723/2017 (u spisu);
- presuda Trgovačkog suda u Zagrebu od 16. lipnja 2017., P- 2625/2016, (u spisu);

Slijedom svega navedenog pod ovom točkom III. žalbe, očito je kako je Sud pogrešno primijenio materijalno pravo jer je trebao odbaciti tužbu tužitelja u ovom dijelu, budući da je njegova tražbina postala bespredmetna jer ju nije prijavio u postupku predstečajne nagodbe.

IV. U odnosu na točku III. izreke Presude, kojom je odbijen protutužbeni zahtjev tuženika da mu tužitelj isplati iznos od 565.000,00 EUR zajedno sa zateznim kamatama, tuženik ističe sljedeće.

U obrazloženju Presude (str. 14 i 15) Sud navodi kako je odbio protutužbeni zahtjev tuženika jer brod nije bio u posjedu tužitelja kao fizičke osobe, nego društva Kornati d.o.o. pa slijedom toga da je tuženik pogrešno pasivno legitimirao tužitelja.

Tuženik ističe kako je pogrešno pravno shvaćanje Suda izraženo u ovom dijelu Presude jer se nesporno radi o Ugovoru o kupoprodaji jahte „Kamelija“ koji su sklopili tužitelj i tuženik i nesporno je kako je brod odmah po potpisu ugovora predan tužitelju u samostalan i neposredan posjed.

Društvo Kornati d.o.o. je trgovačko društvo koje je tada bilo u vlasništvu tužitelja te je ugovor o najmu (zakupu) prividan ugovor kojim se željelo pokriti razdoblje za koje je upravo tužitelj eksploatirao jahtu. To je, između ostalog, naveo i sam tužitelj u predmetu K- 558/13 koji se vodi pred Općinskim sudom u Zadru.

Uostalom, ovi navodi potvrđeni su i od svjedoka Tomislava Škroka na ročištu održanom 14. ožujka 2018., na kojem je svjedok izjavio da nikad nije bilo govora o najmu, nego samo i isključivo o kupoprodaji i da brod isključivo kupuje tužitelj. Isti svjedok naveo je kako su tužitelj i njegov poslovni partner na brodu uvijek imali majice s natpisima Kornati, što potvrđuje da je brod bio u posjedu tužitelja i da ga je on komercijalno iskoristavao.

Slijedom svega navedenog u ovoj točki IV. žalbe, tuženik predlaže drugostupanjskom sudu da prihvati njegov protutužbeni zahtjev u cijelosti.

V. S obzirom na sve gore navedeno, tuženik predlaže drugostupanjskom sudu da preinači prvostupanjsku presudu u dijelu točke II. izreke Presude na način da odbaci tužbeni zahtjev tužitelja kojim od tuženika traži isplatu iznosa od 30.000,00 EUR zajedno sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 9. lipnja 2010., da prihvati protutužbeni zahtjev tuženika u cijelosti i naloži tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene parnične troškove.

Tuženik traži naknadu troškova:

-sastav žalbe: (Tbr. 10.1.)	26.525,00 kn
-PDV 25%:	6.631,25 kn
-Ukupno:	33.156,25 kn

+ sudska pristojba: prema odluci suda

Odvjetničko društvo
Šooš Maceljski, Mandić, Stanić &
Partneri d.o.o.

Zagrebu, 25. srpnja 2018.

M&S

ŠOOŠ MACELJSKI, MANDIĆ, STANIĆ & PARTNERI D.O.O.
ODVJETNIČKO DRUŠTVO